

R O Z H O D N U T Í

Nejvyšší správní soud jako soud kárný rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a členů JUDr. Zbyňka Poledny, Mgr. Davida Chaloupky, Mgr. Jaroslava Kocince, JUDr. Gabriely Vilímkové a Mgr. Barbory Kubíkové v právní věci kárného žalobce: **ministr spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, proti kárně obviněnému: **JUDr. Jiří Janečka, Ph.D., soudní exekutor**, Exekutorský úřad Plzeň-jih, V Bezovce 1896/6, Plzeň, o kárné žalobě podané dne 15. 11. 2018 pod č. j. MSP-77/2017-OED-KEU/40,

t a k t o :

JUDr. Jiří Janečka, soudní exekutor
Exekutorský úřad Plzeň-jih
V Bezovce 1896/6, Plzeň,

j e v i n e n

podle § 19 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů, tím, že jako soudní exekutor pověřený vedením exekuce pod **sp. zn. 178 EX 10/16** si vyplatil dne 8. 9. 2017 částku 11 737 Kč, dne 13. 9. 2017 částku 2 900 Kč, dne 20. 9. 2017 částku 5 207 Kč, dne 13. 10. 2017 částku 1 113,19 Kč,

dále v řízení **sp. zn. 178 EX 9/16** – si soudní exekutor dne 9. 11. 2016 vyplatil částku 30 000 Kč, dne 26. 1. 2018 částku 34 000 Kč,

dále v řízení **sp. zn. 178 EX 14/16** – si soudní exekutor dne 29. 6. 2017 vyplatil částku 725 Kč a dne 28. 7. 2017 částku 362 275 Kč,

dále v řízení **sp. zn. 178 EX 1579/09** – si soudní exekutor vyplatil dne 9. 12. 2015 částku 869 Kč, dne 12. 1. 2016 částku 307 Kč, dne 10. 2. 2016 částku 276 Kč, dne 9. 3. 2016 částku 188 Kč, dne 11. 4. 2016 částku 267 Kč, dne 11. 5. 2016 částku 177 Kč, dne 10. 6. 2016 částku 180 Kč, dne 12. 7. 2016 částku 177 Kč, dne 4. 8. 2016 částku 9 186,50 Kč, dne 11. 8. 2016 částku 133,10 Kč, dne 1. 8. 2016 částku 50 Kč, dne 9. 9. 2016 částku 34,70 Kč, dne 12. 10. 2016 částku 131 Kč, dne 9. 11. 2016 částku 147,29 Kč, dne 9. 12. 2016 částku 121 Kč, dne 11. 1. 2017 částku 140 Kč, dne 6. 2. 2017 částku 620 Kč, dne 6. 2. 2017 částku 14 380,05 Kč, dne 10. 2. 2017 částku 944 Kč, dne 9. 3. 2017 částku 160 Kč, dne 11. 4. 2017 částku 151,46 Kč, dne 10. 5. 2017 částku 145 Kč, dne 9. 6. 2017 částku 148 Kč, dne 11. 7. 2017 částku 251,50 Kč, dne 9. 8. 2017 částku 145,20 Kč, dne 11. 9. 2017 částku 148 Kč, dne 11. 10. 2017 částku 143 Kč, dne 13. 11. 2017 částku 144 Kč, dne 11. 12. 2017 částku 266,79 Kč, dne 11. 1. 2018 částku 145,20 Kč a dne 12. 2. 2018 částku 145,20 Kč,

dále v řízení **sp. zn. 178 EX 7042/07** – si soudní exekutor vyplatil dne 11. 7. 2016 částku 5 998 Kč, dne 12. 9. 2016 částku 9 132 Kč, dne 11. 10. 2016 částku 8 667 Kč, dne 10. 11. 2016 částku 9 242 Kč, dne 12. 12. 2016 částku 6 800 Kč, dne 12. 1. 2017 částku 1 390 Kč, dne 10. 2. 2017 částku 1 650 Kč, dne 10. 3. 2017 částku 1 620 Kč, dne 12. 4. 2017 částku 1 481 Kč, dne 11. 5. 2017 částku 5 895 Kč, dne 12. 6. 2017 částku 7 449,28 Kč, dne 12. 7. 2017 částku 1 767,70 Kč, dne 10. 8. 2017 částku 2 045 Kč, dne 12. 9. 2017 částku 1 439,79 Kč, dne 12. 10. 2017 částku 2 437 Kč, dne 10. 11. 2017 částku 1846,40 Kč a dne 14. 2. 2018 částku 6 188,86 Kč,

dále v řízení **sp. zn. 178 EX 8575/09** – si soudní exekutor dne 12. 9. 2017 vyplatil částku 6 477 Kč, dne 12. 10. 2017 částku 1 388 Kč a dne 14. 2. 2018 částku 146 Kč,

dále v řízení **sp. zn. 178 EX 13435/10** – si soudní exekutor dne 9. 8. 2017 vyplatil částku 7 865 Kč, dne 9. 11. 2017 částku 568,70 Kč, dne 8. 12. 2017 částku 2 250,60 Kč, dne 9. 1. 2018 částku 701,80 Kč a dne 9. 2. 2018 částku 895,40 Kč,

dále v řízení **sp. zn. 178 EX 3135/07** – si soudní exekutor vyplatil dne 20. 1. 2017 částku 7 865 Kč, dne 12. 7. 2017 částku 145,20 Kč, dne 10. 8. 2017 částku 508,20 Kč, dne 11. 9. 2017 částku 600 Kč, dne 11. 10. 2017 částku 513,20 Kč, dne 10. 11. 2017 částku 774,40 Kč, dne 11. 12. 2017 částku 532,40 Kč, dne 11. 1. 2018 částku 508,20 Kč a dne 12. 2. 2018 částku 556,60 Kč,

dále v řízení **sp. zn. 178 EX 1802/05** – si soudní exekutor vyplatil dne 15. 3. 2017 částku 8 990,30 Kč, dne 13. 4. 2017 částku 2530 Kč, dne 15. 5. 2017 částku 1 855 Kč, dne 14. 6. 2017 částku 1 470 Kč, dne 14. 7. 2017 částku 1 452 Kč, dne 11. 8. 2017 částku 1 710 Kč, dne 13. 9. 2017 částku 1 655,20 Kč, dne 12. 10. 2017 částku 1 476,20 Kč, dne 13. 11. 2017 částku 1 597,20 Kč, dne 13. 12. 2017 částku 1 609,30 Kč a dne 12. 1. 2018 částku 1 488,30 Kč,

dále v řízení **sp. zn. 178 EX 7710/09** – si soudní exekutor vyplatil dne 10. 12. 2015 částku 1 200 Kč, dne 11. 1. 2016 částku 1 235 Kč, dne 10. 2. 2016 částku 1 235 Kč, dne 10. 3. 2016 částku 1 260 Kč, dne 11. 4. 2016 částku 1 250 Kč, dne 6. 5. 2016 částku 1 470 Kč, dne 10. 6. 2016 částku 1 328 Kč, dne 11. 7. 2016 částku 1 548 Kč, dne 10. 8. 2016 částku 1 355,20 Kč, dne 9. 9. 2016 částku 1 512,50 Kč, dne 11. 10. 2016 částku 1 460 Kč, dne 10. 11. 2016 částku 1 460 Kč, dne 9. 12. 2016 částku 1 460 Kč, dne 10. 1. 2017 částku 1 800 Kč, dne 10. 2. 2017 částku 1 500 Kč, dne 10. 3. 2017 částku 1 750 Kč, dne 10. 4. 2017 částku 1 472,10 Kč, dne 10. 5. 2017 částku 1 465 Kč, dne 9. 6. 2017 částku 1 500 Kč, dne 10. 7. 2017 částku 1 463,60 Kč, dne 9. 8. 2017 částku 2 274,80 Kč, dne 12. 9. 2017 částku 1 706,10 Kč, dne 12. 10. 2017 částku 1 560,9 Kč, dne 10. 11. 2017 částku 1 633,50 Kč, dne 12. 12. 2017 částku 2 141,70 Kč, dne 10. 1. 2018 částku 3 315,40 Kč, dne 12. 2. 2018 částku 2 178 Kč,

dále v řízení **sp. zn. 178 EX 7763/09** – si soudní exekutor vyplatil dne 18. 12. 2015 částku 435 Kč, dne 19. 1. 2016 částku 580 Kč, dne 12. 2. 2016 částku 366 Kč, dne 14. 3. 2016 částku 361 Kč, dne 14. 4. 2016 částku 517 Kč, dne 12. 5. 2016 částku 381 Kč, dne 14. 6. 2016 částku 385 Kč, dne 14. 7. 2016 částku 485 Kč, dne 12. 8. 2016 částku 390 Kč dne 14. 9. 2016 částku 480 Kč, dne 12. 10. 2016 částku 587 Kč, dne 14. 11. 2016 částku 380 Kč dne 14. 12. 2016 částku 450 Kč, dne 12. 1. 2017 částku 580 Kč, dne 14. 2. 2017 částku 350 Kč, dne 14. 3. 2017 částku 340 Kč, dne 12. 4. 2017 částku 686,58 Kč, dne 12. 5. 2017 částku 412 Kč, dne 14. 6. 2017 částku

418 Kč, dne 13. 7. 2017 částku 827,70 Kč, dne 14. 8. 2017 částku 411,40 Kč dne 14. 9. 2017 částku 600 Kč, dne 12. 10. 2017 částku 810 Kč, dne 14. 11. 2017 částku 540 Kč, dne 14. 12. 2017 částku 433,70 Kč a dne 12. 1. 2018 částku 738,10 Kč,

dále v řízení **sp. zn. 178 EX 11179/08** – si soudní exekutor vyplatil dne 11. 2. 2016 částku 959 Kč, dne 10. 2. 2016 částku 539 Kč, dne 10. 3. 2016 částku 1 191 Kč, dne 11. 4. 2016 částku 1 191 Kč, dne 1. 2. 2017 částku 3 985 Kč, dne 10. 3. 2017 částku 1 290 Kč, dne 13. 3. 2017 částku 6 153 Kč, 10. 4. 2017 částku 1 290 Kč, dne 10. 5. 2017 částku 1290 Kč, dne 9. 6. 2017 částku 1 290 Kč, a dne 10. 8. 2017 částku 787 Kč,

dále v řízení **sp. zn. 178 EX 470/09** – si soudní exekutor dne 13. 2. 2017 vyplatil částku 2 592 Kč, dne 13. 3. 2017 si vyplatil částku 3 613 Kč, dne 12. 4. 2017 si vyplatil částku 1 660 Kč, dne 13. 7. 2017 si vyplatil částku 72,60 Kč, dne 10. 8. 2017 si vyplatil částku 1 224 Kč, dne 13. 9. 2017 si vyplatil částku 1 159,70 Kč, dne 12. 10. 2017 si vyplatil částku 1 270,50 Kč, dne 13. 11. 2017 si vyplatil částku 1 210 Kč, dne 6. 2. 2018 si vyplatil částku 423,50 Kč a dne 15. 2. 2018 si vyplatil částku 326,16 Kč,

dále v řízení **sp. zn. 178 EX 4/16** – si soudní exekutor dne 14. 9. 2016 vyplatil částku 35 658,70 Kč,

aniž ke dni výplaty všech výše uvedených částek, které představovaly náklady exekuce, vydal příkaz k úhradě nákladů exekuce (dále jen „PÚNE“), v němž by své náklady pravomocně určil,

t e d y

porušil povinnosti stanovené v § 46 odst. 5, ve spojení s § 88 odst. 1 zákona č. 120/2001 Sb., exekuční řád, ve znění pozdějších předpisů,

t í m s p á c h a l

kárný delikt podle § 116 odst. 2 písm. a) a b) exekučního řádu.

Za uvedená jednání se mu ukládá **kárné opatření** podle § 116 odst. 6 písm. c) exekučního řádu,

p o k u t a v e v ý š i 10 000 Kč.

Tato pokuta je splatná do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Nejvyššího správního soudu č. 3762-46127621/0710, variabilní symbol: **15032018**.

O d ů v o d n ě n í

[1] Kárnou žalobu podal kárný žalobce na základě výsledků kontroly Ministerstva spravedlnosti uskutečněné v úřadě kárně obviněného dne 20. 11. 2017. V souvislosti se zjištěnými skutečnostmi dospěl k závěru, že kárně obviněný postupuje nesprávně při výplatě nákladů exekuce. Poukázal přitom na znění § 46 odst. 1 a 6, § 87 odst. 4 a § 88 odst. 1 zákona č. 120/2001 Sb., exekuční řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „exekuční řád“). Připomněl

rovněž čl. 5 odst. 1 usnesení Sněmu Exekutorské komory České republiky ze dne 28. února 2006, kterým byl přijat stavovský předpis, kterým se stanoví Pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže soudních exekutorů (dále jen „Pravidla etiky“), dle něhož má soudní exekutor při své činnosti postupovat vždy nezávisle, svědomitě a pečlivě.

[2] Kárný žalobce následně vyjádřil názor, že soudní exekutor nemůže převést náklady exekuce mezi své prostředky na vlastní účet dříve, než pravomocný PÚNE postaví výši těchto nákladů najisto. Uvedenou tezi dle kárného žalobce obecně přijímá jak judikatura Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného (např. rozhodnutí ze dne 16. 6. 2015, č. j. 14 Kse 2/2015 - 62), tak odborná veřejnost (jmenovitě Mgr. S. M., článek „*K některým aspektům rozhodování o nákladech exekuce*“, nebo M. K., Komentář k exekučnímu řádu, 4. vyd., C. H. Beck, 2017). Kárný žalobce zdůraznil, že opačný výklad by zcela negoval smysl případných námitek, stejně jako ochranu práv povinného, ale i oprávněného, kterých je kárně obviněný povinen dbát. V případech úspěšně podaných námitek by se např. povinný musel složitě domáhat vrácení neoprávněně vyplacených prostředků přímo po soudním exekutorovi, popř. po státu skrze náhradu škody. Rovněž v kontextu případné nutnosti úpravy výše nákladů se dle kárného žalobce jeví vyplácení nákladů exekuce před vydáním PÚNE jako nesprávný postup, postrádající oporu v zákoně i v judikatuře. Postup kárně obviněného proto označil za excesivní.

[3] Ve své žalobě kárný žalobce dále odcitoval část vyjádření kárně obviněného ze dne 19. 12. 2017, podaného ke zjištění Ministerstva spravedlnosti z kontroly jeho úřadu, jež byla provedena dne 20. 11. 2017. V něm kárně obviněný ohledně rozdílných názorů na okamžik, kdy je exekutor oprávněn oddělit z vymožené částky své náklady a odměnu, podotkl, že daná otázka byla řešena již při kontrole Exekutorskou komorou dne 1. 12. 2014. Zdůraznil však, že poté co Exekutorské komoře předestřel svůj odlišný názor v rámci svého vyjádření ve věci, neobdržel již od ní žádnou reakci, a měl tak za to, že jeho postup byl akceptován. V citovaném vyjádření ze dne 19. 12. 2017 kárně obviněný rovněž zdůraznil, že jeho postup je systematický, respektuje výši nákladů a odměny, jež mu náleží, a v rámci exekučních spisů uchovává související dokumentaci.

[4] S ohledem na skutečnost, že předmětné pochybení bylo u kárně obviněného zjištěno již při kontrole jeho úřadu Exekutorskou komorou ze dne 1. 12. 2014, kárný žalobce zdůraznil, že tato kárně obviněnému v rámci zprávy z dané kontroly „*důrazně doporučila*“ důsledně převádět náklady exekuce z depozitního účtu pouze na základě PÚNE, na což měl být „*důrazně upozorněn*“ již při kontrole samé. Kárný žalobce poukázal též na námítky kárně obviněného vůči uvedené kontrole ze dne 9. 7. 2015, v nichž jmenovaný rozporoval právní hodnocení nakládání s prostředky na zvláštním účtu, jak jej provedla Komora, a to se zdůrazněním chybějící (konkrétní) právní úpravy. Kárně obviněný v rámci citovaných námitek též konstatoval, že dle jeho názoru ani pravomocné PÚNE nepředstavuje nezměnitelné rozhodnutí.

[5] Kárný žalobce dále zmínil dopis kárně obviněného Ministerstvu spravedlnosti ze dne 30. 4. 2018 obsahující námítky proti protokolu o kontrole ze dne 20. 11. 2017. V něm jmenovaný k nyní vytýkanému jednání mj. uvedl, že právní úprava není celistvá, přičemž daná problematika byla modifikována též poslední judikaturou Ústavního soudu. Kárně obviněný v předmětném dopise rovněž zdůraznil, že PÚNE představuje deklaratorní rozhodnutí procesní povahy, jímž není soudní exekutor vázán. Jak však kárný žalobce v kárné žalobě zdůraznil, Ministerstvo spravedlnosti rozebírané námítky proti protokolu o kontrole ze dne 20. 11. 2017 zamítlo s tím, že je kárně obviněný neopřel o konkrétní judikaturu a současně odkázalo na úpravu exekučního řádu, Pravidel etiky a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 14 Kse 2/2015 – 62. Kárný žalobce v návaznosti na to připomněl, že jím zastávaný právní názor konstantně prezentuje jak při kontrolách exekutorských úřadů, tak při vyřizování stížností na postup soudních exekutorů.

[6] Kárný žalobce uzavřel, že kárně obviněný porušil § 46 odst. 1 exekučního řádu zejména tím, že svým postupem nedbal ochrany práv účastníků řízení. Účastníci dle jeho názoru mohli, např. běžným nahlédnutím do spisu, zjistit, že si soudní exekutor již vyplatil náklady exekuce, o jejichž výši dosud pravomocně nerozhodl, a k jejichž výši neměli příležitost podat námitky, neboť o těchto nákladech v daný okamžik nic nevěděli. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2011, č. j. 15 Kse 6/2010 – 54, kárný žalobce podotkl, že kárně obviněnému nevytýká odlišný právní názor, ale postup, jenž postrádá oporu v zákoně i v ustálené judikatuře. Dle jeho názoru jde přitom o opakované, dlouhotrvající a systémové pochybení, trvající nejméně od roku 2015 do roku 2018. Svou intenzitou jde proto o závažný kárný delikt, a to i vzhledem k významu chráněného zájmu v podobě ochrany práv účastníků. Z vyjádření kárně obviněného má nadto vyplývat, že nejde o náhodné opomíjení povinnosti, ale vědomou činnost, kterou jmenovaný nehodlá měnit. Kárně obviněný rovněž neprojevil lítost, neřídil se předchozím důrazným doporučením Exekutorské komory a neprokázal přijetí opatření, která by zamezila podobným pochybením do budoucna. Kárný žalobce proto navrhl uznat kárně obviněného vinným ze spáchání popsání závažného kárného deliktu a uložit mu kárné opatření ve formě peněžité pokuty ve výši dle uvážení kárného senátu.

[7] Kárně obviněný se ke kárné žalobě vyjádřil přípisem ze dne 19. 12. 2018. V něm nejprve uvedl, že výčet případů, předestřený v kárné žalobě, v nichž se měl vytykáno pochybení dopustit, nijak nezpochybňuje. Zdůraznil však, že ani žalobce nenamítá, že by si vyplácel částky neodpovídající jeho nároku ve smyslu vyhlášky č. 330/2001 Sb., o odměně a náhradách soudního exekutora, o odměně a náhradě hotových výdajů správce podniku a o podmínkách pojištění odpovědnosti za škody způsobené exekutorem. Dále namítl, že jakkoliv kárný žalobce uvádí konkrétní ustanovení, jejichž porušení se měl kárně obviněný dopustit, je z odůvodnění kárné žaloby zřejmé, že nejde o přímé porušení daných ustanovení, ale pouze o nesouhlas s výkladem, který zastává kárný žalobce. Ačkoliv to přitom v kárné žalobě popírá, má kárně obviněný za to, že se domáhá jeho potrestání pro odlišný právní názor, aniž by však sám kárný žalobce uvedl zákonné ustanovení, které kárně obviněnému jím zvolený postup zakazuje.

[8] S odkazem na kontrolu provedenou Ministerstvem spravedlnosti dne 20. 11. 2017 kárně obviněný zdůraznil, že v rámci ní uplatnil námitky, kdy poukázal na neucelenost právní úpravy, praxi obecných soudů vztahující se k pravomocným PÚNE i poslední judikaturu Ústavního soudu. Ministerstvo však námitky zamítlo, aniž by proti názorům kárně obviněného jakkoliv argumentovalo. Kárně obviněný v této souvislosti poukázal na kárným žalobcem zmiňovaný článek Mgr. S. M. (viz výše), jenž dle jeho názoru zcela potvrzuje jeho závěry o výkladových problémech týkajících se právního postavení PÚNE. Přesvědčení kárného žalobce, že daný článek naopak podporuje jeho závěry, tak kárně obviněný odmítl.

[9] V další části svého vyjádření potom kárně obviněný z článku Mgr. M. obsáhle cituje, přičemž z něj mimo jiné dovozuje, že povinnost uhradit náklady exekuce vyplývá pro povinného u důvodně nařízené a vedené exekuce ze zákona. Formálně je povinnost založena obecným nákladovým výrokem usnesení o nařízení exekuce. V rámci PÚNE se tedy žádná povinnost neukládá. Kárně obviněný dále poznamenal, že postupuje v souladu s tvrzením Mgr. M., kterému se „[z] praktického pohledu [...] jeví jako pravidelné, že vyčíslení nákladů formou PÚNE se bude provádět až v samém závěru exekuce“. Skutečnost, že by PÚNE nevydával vůbec, mu potom není kontrolními orgány vytykána. Kárně obviněný k tomu dodal, že náklady exekuce, respektive jejich alikvotní část stojí v pořadí uspokojení na prvním místě před ostatními částmi vymáhané pohledávky.

[10] Z hlediska okamžiku, kdy může být PÚNE potencionálně vydáno, zmínil následně kárně obviněný na pozadí článku Mgr. M. nejprve variantu opakovaného vydávání tohoto rozhodnutí.

Tuto však považuje za vyvolávající (další) mimoexekuční spory, přičemž má jít o postup pro soudního exekutora ekonomicky neudržitelný. Alternativu představuje vydávání PÚNE dle „*nějaké úvahy*“ soudního exekutora, a to buď dle časového hlediska či výše vymoženého dílčího plnění. Druhý z postupů považuje kárně obviněný ve shodě s autorem článku za nesmyslný, nepřehledný a zákonem nepodložený. Nadto zdůraznil, že obecná možnost vydat rozhodnutí z úřední povinnosti neznamena možnost vydat (zde) PÚNE kdykoliv během řízení, ale pouze při naplnění konkrétních okolností. Měl-li by pak být touto okolností čistě subjektivní názor exekutora, šlo by dle názoru kárně obviněného o postup na hranici libovůle.

[11] Třetí možný přístup reprezentuje vydání PÚNE na začátku exekučního řízení, a to na celou částku pravděpodobných nákladů, či na minimální odměnu a náklady, kdy se na konci PÚNE modifikuje dle skutečného výsledku exekuce. Tento postup připouští dle Mgr. M. též jím odkazovaná judikatura Ústavního soudu. Sám kárně obviněný však daný postup považuje za problematický v kontextu § 154 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Má ovšem za to, že jinak požadavky vyslovené odkazovanou judikaturou Ústavního soudu splňuje, když neinkasuje více, než mu alikvotně náleží, přičemž závěrem vydává PÚNE dle skutečného výsledku. Účastníci řízení tedy nejsou na svých právech nijak kráceni.

[12] Kárně obviněný podotkl, že s Mgr. M. plně souhlasí i v tom, že formulace § 87 odst. 4 exekučního řádu pouze gramaticky dotvrzuje, že bez PÚNE nelze exekuci provést, tedy dokončit. Danému požadavku však jím zastávaný postup vyhovuje, když PÚNE závěrem exekuce vydává, podání námitek účastníkům umožňuje, přičemž teprve po uplynutí lhůty k jejich podání je exekuce ukončena. Pasáž článku Mgr. M. citovanou kárnou žalobou konečně označil kárně obviněný za vytrženou z kontextu, představující nadto pouze úvod k odlišným částem předmětného článku. Obdobně „*povrchně*“ potom dle kárně obviněného zpracovává kárný žalobce i jím citovaný názor M. K. z komentáře k exekučnímu řádu, když pomíjí, že v předmětném komentáři lze nalézt i názor, který prvně uvedený relativizuje. Dle kárně obviněného není předmětná komentářová literatura taktéž prostá vnitřních rozporů.

[13] Kárně obviněný dále zdůraznil, že v rámci své obhajoby považuje taktéž za zásadní ustanovení § 46 odst. 4 exekučního řádu, neboť má-li v souladu s ním vyplatit oprávněnému vymožené prostředky, a to po odečtení nákladů exekuce, v pevně stanovené lhůtě, tj. nikoli odvíjející se od vydání PÚNE a jeho právní moci, musí být schopen náklady exekuce určit, což činí dle vyhlášky č. 330/2001 Sb. Právním titulem zakládajícím právo exekutora na odměnu a náklady je tedy právní předpis, nikoli PÚNE. Na podporu svých závěrů odkázal kárně obviněný na nález Ústavního soudu ze dne 1. 7. 2016, sp. zn. IV. ÚS 3250/14, dle něhož je třeba PÚNE považovat pouze za rozhodnutí autoritativně určující konkrétní výši exekučních nákladů, nikoli teprve zakládající povinnost povinného k jejich úhradě. Ta povinnému vznikla již nařízením exekuce.

[14] „*Obecné tvrzení*“ kárného žalobce, že kárně obviněný nedbal práv účastníků, když tito mohli například nahlédnutím do spisu zjistit, že si kárně obviněný již vyplatil náklady exekuce, o jejichž výši dosud pravomocně nerozhodl, a aniž by mohli podat námítky, označil kárně obviněný za neudržitelné, neboť účastníci mají povědomí o tom, že výši nákladů stanoví exekuční řád a prováděcí vyhláška. Z hlediska ochrany jejich práv považuje kárně obviněný za zásadní, zda vymožené prostředky byly průběžně řádně, tj. alikvotně, započítávány na dluh vůči oprávněnému. Rozděl, jak jej provádí kárně obviněný, přitom kárný žalobce nezpochybnil. Dále zájmy účastníků řízení podle názoru kárně obviněného nesahají.

[15] K možnosti vydávání PÚNE na počátku řízení kárně obviněný poznamenal, že byly zaznamenány obavy oprávněných, že by soudní exekutor mohl na jeho základě přednostně vymáhat svůj nárok, aniž by uspokojoval i nároky oprávněného, kdy však Ústavní soud v kárně obviněným odkazované judikatuře tyto obavy označil za hypotetické. Stejně hypotetické je však dle kárně obviněného tvrzení kárného žalobce, že při postupu zastávaném prvně jmenovaným by se povinný v případě úspěšně uplatněných námitek musel navrácení neoprávněně vyplacených prostředků složitě domáhat po soudním exekutorovi či státu. Kárně obviněný zdůraznil, že PÚNE vydává, námítky či odvolání řádně postupuje příslušným soudům a jejich rozhodnutí respektuje. Zájmy účastníků tedy nejsou ohroženy o nic více, než kdyby k oddělení prostředků došlo na základě dříve vydaného částečného PÚNE. V případě vymáhání prostředků povinným vůči soudnímu exekutorovi by nadto bylo nerozhodné, zda jsou dané prostředky uloženy na tzv. zvláštním účtu exekutora, na jeho provozním účtu, či dokonce už spotřebovány. Při odkazu na zmiňovaný článek Mgr. M. kárně obviněný připomněl, že soudní exekutor je orgánem veřejné moci. Pokud by tedy odpadl právní titul, na jehož základě soudní exekutor (kárně obviněný) drží prostředky, jež vymohl na své náklady, musel by bez dalšího vydat bezdůvodné obohacení tomu, komu náleží.

[16] Ve vztahu k judikatuře Nejvyššího správního soudu – rozhodnutí ze dne 16. 4. 2015, č. j. 14 Kse 2/2015 – 62, ze dne 19. 11. 2012, 15 Kse 1/2012 – 137, a ze dne 17. 9. 2013, 15 Kse 1/2013 – 56, vyslovující možnost soudního exekutora disponovat s prostředky vymoženými na nákladech exekuce od právní moci PÚNE, kárně obviněný poznamenal, že tuto nelze na jeho případ aplikovat mechanicky. Zdůraznil, že nevydání PÚNE bylo v těchto případech pouhou součástí širšího skutkového děje, kdy nadto druhý a třetí z případů byl rozhodován ještě za situace, kdy panovaly pochybnosti, zda náklady exekuce lze bez PÚNE vůbec vymáhat. Tato pochybnost však v současné době již neexistuje. Převzetí v nich obsaženého hodnocení PÚNE do řízení ve věci sp. zn. 14 Kse 2/2015, kdy již naznačená pochybnosti byla odstraněna, tedy kárně obviněný považuje za naprosto nadbytečné. Citovaná rozhodnutí pak nelze dle jeho názoru ve vztahu k nyní projednávané věci považovat za judikaturní precedens i proto, že v nich obsažené hodnocení PÚNE bylo zdejší soudem vysloveno nejvýše jako *obiter dictum*, a to v rozsahu, který je nedostatečný k posouzení jednání nynějšího kárně obviněného.

[17] Kárně obviněný shrnul, že v minulosti i nyní předložil kontrolním orgánům ucelený právní názor, založený na rozhodovací praxi obecných soudů i Ústavního soudu. Na jeho námítky proti závěrům z kontroly provedené dne 1. 12. 2014 orgánem Exekutorské komory, v nichž svůj postup vysvětlil, Komora nijak nereagovala, z čehož kárně obviněnému vyplývá, že jeho postup akceptovala. Kárně obviněný proto odmítl, že by, jak tvrdí kárný žalobce, ve svých vyjádřeních neprojevil lítost, neřídil se důrazným doporučením Exekutorské komory, či neprokázal přijetí opatření k zabránění podobným pochybením do budoucna. Takto totiž postupovat nemohl, když kontrolní orgán jeho vyjádření ignoroval, respektive se k uplatněným námítkám věcně nevyjádřil. Kárně obviněný namítl, že pro kontrolní subjekty představuje „jedinou judikaturu“ rozhodnutí zdejšího soudu č. j. 14 Kse 2/2015 – 150, zatímco jeho snahou bylo o daném tématu rozvinout diskuzi.

[18] Závěrem svého vyjádření provedl kárně obviněný jeho stručnou rekapitulaci, na jejímž základě zdejšímu soudu navrhl, aby byl kárně žaloby zproštěn, neboť kárným žalobcem uváděné skutky nejsou kárným deliktem.

[19] V doplnění svého vyjádření ze dne 25. 3. 2019 kárně obviněný nad rámec výše řečeného poukázal na případ, doložený připojenými listinami, jenž má podporovat argumentaci jím předestřenou v předchozím vyjádření. K jeho doplnění kárně obviněný dále přiložil listiny poskytnuté mu „jiným soudním exekutorem“, jenž obdobně jako kárně obviněný rozhoduje

o nákladech až na konci exekučního řízení. I u něj proběhly nejprve kontroly provedené Exekutorskou komorou, a to ve dnech 4. 6. 2015 a 28. 4. 2016, s totožnými zjištěními jako v nyní projednávané věci. Následně došlo k podání obdobně formulovaných námitek, na které Exekutorská komora shodně s případem kárně obviněného nereagovala. Proto i tento exekutor měl za to, že jeho odlišný právní názor byl přijat. Na základě další jím předložené listiny, jež měla být jinému soudnímu exekutorovi zaslána Ministerstvem vnitra zřejmě omylem, lze potom dle kárně obviněného minimálně konstatovat, že názor Exekutorské komory v této věci nebyl stejně jednoznačný jako názor Ministerstva spravedlnosti.

[20] Ústní jednání ve věci proběhlo dne 2. 4. 2019 za přítomnosti kárně obviněného a zástupkyně kárného žalobce.

[21] Nejvyšší správní soud úvodem konstatuje, že skutková stránka projednávaného případu není mezi stranami sporná. Spornou je pouze otázka, zda kárně obviněný svým jednáním, jak jej popsal kárný žalobce v podané žalobě, naplnil znaky kárného deliktu. Vzhledem k jím předestřené argumentaci, respektive replice kárně obviněného, však považuje zdejší soud úvodem následujících úvah za nezbytné akcentovat závěr kárného senátu, který konečně obě strany ve svých podáních zmínily, podle něhož nelze kárnou odpovědnost exekutora dovozovat ze skutečnosti, že tento zastává právní názor odlišný od právního názoru kárného žalobce (rozhodnutí ze dne 19. 5. 2011, č. j. 15 Kse 6/2010 – 54; všechna rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Dle názoru kárně obviněného se však právě toho kárný žalobce domáhá.

[22] Nejvyšší správní soud, jenž plně setrvává na citovaném právní závěru, neshledal tvrzení kárně obviněného opodstatněným. Je tomu tak proto, že podstata uplatněné žaloby, a tedy důvod postihu jeho jednání, nevychází z odchýlení se kárně obviněného od právního názoru vysloveného kárným žalobcem.

[23] Při hodnocení postupu kárně obviněného je třeba nejprve připomenout smysl právních ustanovení, jež na projednávaný případ dopadají. Podle § 46 odst. 5, věty první exekučního řádu platí, že „[e]xekutor je povinen vymožené peněžité plnění vést odděleně od vlastních prostředků na zvláštním účtu u banky nebo spořitelního a úvěrního družstva v České republice“. V souladu s § 88 odst. 1 téhož zákona „náklady exekuce a náklady oprávněného určuje exekutor v příkazu k úhradě nákladů exekuce, který doručí oprávněnému a povinnému“ (zvýraznění provedeno kárným senátem). Vzhledem k tomu, že část vymožených prostředků představují též náklady oprávněného a náklady soudního exekutora, je zřejmé, že i tyto mají být vedeny odděleně na zvláštním účtu ve smyslu § 46 odst. 5 exekučního řádu. Výši těchto nákladů pak v souladu s dikcí ustanovení § 88 odst. 1 téhož zákona určuje soudní exekutor prostřednictvím PÚNE. Z kombinace citovaných ustanovení tedy zřetelně vyplývá zájem zákonodárce zajistit „*nedotknutelnost*“ vymožených prostředků reprezentujících vedle nákladů oprávněného též náklady exekuce, a to ve smyslu jejich uchování na zvláštním účtu soudního exekutora, tj. odděleně od jeho vlastních prostředků, do doby stanovení jejich výše (pravomocným) PÚNE.

[24] Kárný soud přitom obecně souhlasí s kárně obviněným v tom, že bez ohledu na obsah § 87 odst. 4 exekučního řádu již dnes není pochyb o oprávněnosti vymáhání nákladů exekuce před vydáním PÚNE (postačí předběžné vyčíslení nákladů v exekučním příkazu). Stejně tak je pravdou, že dílčí nejasnosti mohou obestírat určení okamžiku vydání PÚNE, jak vyplývá z článku Mgr. Stanislava Moláka, možnost jeho pozdější změny, či jiného překonání. Nic z toho však není podstatné pro posouzení projednávaného případu, v němž jde o to, zda je soudní exekutor oprávněn volně disponovat vymoženým plněním v rozsahu nákladů exekuce bez pravomocného PÚNE.

[25] Jestliže se potom kárně obviněný v rámci svého vyjádření opakovaně dovolával nejednoznačnosti právní úpravy PÚNE (kdy však současně výslovně deklaroval, a to především při jednání konaném u zdejšího soudu dne 2. 4. 2019, možnost sjednání nápravy, jež by dle něj nepředstavovala pro jeho úřad větší zátěž, s tím, že mu k nápravě nebyla dána šance), je třeba mu připomenout dosavadní průběh projednávaného případu. Jak kárně obviněný sám připouští, byl v rámci zprávy z kontroly provedené Exekutorskou komorou dne 1. 12. 2014 ve vztahu k převádění nákladů exekuce bez předchozího vydání PÚNE na toto své pochybení „*důrazně upozorněn*“. Jestliže tedy mohl mít kárně obviněný do dané doby případné pochybnosti o tom, který postup je správný, považuje kárný soud „*důrazně upozornění*“ Exekutorské komory, jakožto stavovské organizace kárně obviněného, v jejíž kompetenci je podle § 7 odst. 1 exekučního řádu mimo jiného vykonávat dohled nad činností exekutora, za zcela jasnou indicii, která jej měla vést ke změně jím zastávaného přístupu. Na uvedeném nic nemění ani to, že s ním Exekutorská komora nevedla ohledně jeho odlišného právního názoru takový dialog, jaký by si přál. Řečené platí tím spíše, že podle názoru samotného kárně obviněného je úprava jeho postupu snadná, když po něm dle jeho slov *de facto* vyžaduje pouze zaslat o jeden dokument (tedy PÚNE) účastníkům navíc.

[26] Vedle upozornění Exekutorské komory nelze dále přehlédnout, že nesprávnost jím zvoleného přístupu byla kárně obviněnému indikována též kárným žalobcem uváděnou judikaturou zdejšího soudu – rozhodnutí č. j. 14 Kse 2/2015 – 62, č. j. 15 Kse 1/2012 – 137 a č. j. 15 Kse 1/2013 – 56, jakkoliv je třeba konstatovat, že okolnosti citovaných případů a nyní projednávané věci nejsou zcela totožné. Z odůvodnění těchto rozhodnutí nicméně vyplývá, že kárný soud svázal možnost soudního exekutora převést vymožené náklady exekuce ze zvláštního účtu, ve smyslu § 46 odst. 5 exekučního řádu, s právní mocí PÚNE.

[27] Kárně obviněný však navzdory „*důraznému upozornění*“ stavovskou organizací (prosinec 2014) i judikatuře kárného soudu (vydané v období listopadu 2012 – dubna 2015) od převádění nákladů exekuce bez pravomocného PÚNE neustoupil. Svůj postoj nezměnil, jak vyplynulo z jeho výpovědi při jednání před zdejším soudem, ani poté, co tento jeho postup označilo za závažný nedostatek též Ministerstvo spravedlnosti při kontrole dne 20. 11. 2017 (viz protokol o této kontrole ze dne 4. 4. 2018, sp. zn. MSP-77/2017-OED-KEU). Kárný soud má v souhrnu okolností projednávaného případu za to, že již ze zprávy o výsledcích kontroly provedené Exekutorskou komorou v sídle jeho úřadu dne 1. 12. 2014 musel kárně obviněnému, nadto ve spojení s citovanými závěry zdejšího soudu, zcela zřetelně vyplynout apel jeho stavovské organizace na změnu jeho postupu. To platí tím spíše, byl-li na totožné pochybení následně upozorněn též kontrolou Ministerstva spravedlnosti. Za uvedeného skutkového stavu tedy nelze kárně obviněnému přisvědčit, že by byl trestán za svůj odlišný právní názor, a eventuálně též že mu ke sjednání nápravy nebyla poskytnuta příležitost. Kárný soud se přitom nezabýval teoretickými spory o charakter PÚNE, které předestřel ve svém vyjádření ke kárné žalobě kárně obviněný, neboť, jak naznačil již výše, nemají pro posouzení skutku, tak jak byl popsán v kárné žalobě, bezprostřední význam.

[28] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů shledal, že kárně obviněný převáděním exekučních nákladů ze zvláštního účtu, aniž by tyto předtím pravomocně určil PÚNE, porušil povinnost uloženou ustanovením § 46 odst. 5 exekučního řádu, ve spojení s § 88 odst. 1 téhož zákona, přičemž současně nerefletoval upozornění Exekutorské komory, respektive Ministerstva spravedlnosti podpořené judikaturou zdejšího soudu. Kárný senát se tedy neztotožnil s právní klasifikací, jak ji provedl kárný žalobce, jenž v postupu kárně obviněného spatřoval porušení § 46 odst. 1 a 6 exekučního řádu, ve spojení s § 87 odst. 4 a § 88. odst. 1 téhož zákona a čl. 5 Pravidel etiky, neboť ji neshledal odpovídající okolnostem projednávaného případu. Nejvyšší správní soud

rovněž nedal kárnému žalobci za pravdu v tom, že by posuzované jednání kárně obviněného dosáhlo intenzity závažného kárného deliktu podle § 116 odst. 3 písm. a) a b) exekučního řádu, když přihlédl ke skutečnosti, že jmenovaný svým postupem nesledoval úmysl dosáhnout pro sebe majetkového prospěchu. Uvedené dokládají výsledky provedených kontrol jeho úřadu, z nichž nevyplývá, že by si kárně obviněný převáděl na své náklady více prostředků než by mu dle právní úpravy náleželo. Konečně ani kárný žalobce tuto skutečnost ve své žalobě netvrdil. Nejvyšší správní soud proto v nerespektování požadavku oddělenosti vymožených prostředků, respektive právního názoru vyjádřeného kontrolními orgány a judikaturou zdejšího soudu, spatřuje toliko kárný delikt ve smyslu § 116 odst. 2 písm. a), respektive písm. b) exekučního řádu.

[29] Z hlediska kárného opatření platí, že kárný žalobce zdejšímu soudu navrhl uložení pokuty ve výši dle jeho uvážení. Podle § 116 odst. 6 téhož zákona lze přitom za kárný delikt uložit písemné či veřejné napomenutí, pokutu do výše 2 500 000 Kč a odvolání z exekutorského úřadu. S ohledem na okolnosti projednávaného případu vyloučil zdejší soud možnost uložení písemného, stejně jako i veřejného napomenutí, neboť svou povahou nedostačují intenzitě shledaného kárného provinění. Shodně však vyloučil i možnost uplatnění opatření v podobě odvolání z exekutorského úřadu, jako opatření naopak zjevně přesahující závažnost pochybení kárně obviněného. V souladu s návrhem kárného žalobce proto přistoupil k uložení pokuty, kdy při úvaze o její konkrétní výši zvážil všechna kritéria spoluurčující povahu a závažnost kárného deliktu.

[30] Na straně jedné zdejší soud při úvaze o konkrétní výši ukládané pokuty zohlednil, že kárně obviněný ke dni jednání před zdejším soudem, tj. 2. 4. 2019, nadále pokračoval v postihovaném jednání, a to navzdory skutečnosti, že byl na nesprávnost své postupu upozorněn jak Exekutorskou komorou (kontrola jeho úřadu konaná již dne 1. 12. 2014), tak Ministerstvem spravedlnosti (kontrola ze dne 20. 11. 2017), a to při existenci shora citované judikatury kárného soudu (vydané v období listopadu 2012 – dubna 2015). Na straně druhé však soud přihlédl ke skutečnosti, že postupem kárně obviněného nedošlo ke vzniku škody, když sice převáděl ze zvláštního účtu prostředky představující exekuční náklady bez předchozího vydání PÚNE, avšak činil tak pouze do výše, jež mu dle právní úpravy náleží. Zdejší soud rovněž zohlednil velikost úřadu kárně obviněného, jak vyplývá z protokolů o provedených kontrolách, kdy se konkrétně z protokolu o druhé z kontrol (sp. zn. MSP-77/2017-OED-KEU) podává průměrný roční počet zahájených exekucí v počtu 15 (zaokrouhлено na celá čísla). Konečně Nejvyšší správní soud nemohl zcela odhlédnout ani od skutečnosti, že navzdory výsledkům provedených kontrol a existenci citované judikatury kárného soudu, nedošlo, ať již ze strany Ministerstva spravedlnosti nebo Exekutorské komory, k vydání normativní instrukce, která by jednoznačně upravila postupy při převádění vymoženého plnění na náklady exekuce ze zvláštního na provozní účet, eventuálně poskytla též odpověď na spornou otázku ohledně okamžiku, k němuž má (mají) být v průběhu exekučního řízení vydáván(y) PÚNE.

[31] Po zvážení všech uvedených okolností proto dospěl kárný soud k závěru, že za přiměřenou lze v projednávané věci považovat pokutu uloženou při samé spodní hranici zákonného rozmezí, a to konkrétně ve výši 10 000 Kč. Takto stanovená pokuta podle názoru kárného senátu zohledňuje všechny okolnosti projednávaného případu a zároveň by měla přispět k vyšší motivaci kárně obviněného k řádnému výkonu funkce soudního exekutora, aniž by současně měla likvidační účinky. Splňuje tak požadavek na preventivní i represivní funkci uloženého trestu.

[32] Pokuta je splatná do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Nejvyššího správního soudu č. 3762-46127621/0710, variabilní symbol: **15032018**.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **není** odvolání přípustné (§ 21 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů).

V Brně dne 2. dubna 2019

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda kárného senátu
ve věcech soudních exekutorů